

White Night

(Wilderness Spin-off)

เล่ม 1

Tensiel

เขียน

ครองสิริ

แปล

สำนักพิมพ์ไอส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำแนะนำนักพิมพ์

เรื่องราวบทสรุปความรักอันลงตัวของแทกุกยอง อสูรหนุ่มร่าง
เสือด่า กับอีซึงโด ผู้ชี้ทาง เมื่อพวกเขาทั้งคู่เข้าสู่พิธีวิวาห์ และเดินทาง
ไปท่องเที่ยวที่ฮ่องกง แต่แล้วแทกุกยองกลับถูกฝันร้ายในอดีตคอยตาม
หลอกหลอน รวมทั้งมีศัตรูจากญี่ปุ่นที่คอยตามรังควาน เมื่อเขาบังเอิญ
ได้รับสารเสพติด ‘ฟูลมูน’ เข้าสู่ร่างกาย ทำให้เกิดนิมิตอันเลวร้ายและ
แทกุกยองกลายร่างกลับเป็นเสือด่า ความทรงจำอันเลวร้ายที่เกิดขึ้น
ระหว่างแทกุกยองและอีซึงโดจึงวนกลับมา พวกเขาจะผ่านพ้นเรื่องราว
อันเลวร้ายในครั้งนี้ไปได้อย่างไร ติดตามได้ใน *White Night*

Rose

ธันวาคม 2563

สารบัญ

บทที่ 1	มีชีวิตอยู่ต่อด้วยกันไหม	1
บทที่ 2	โชคดีเหลือเกินที่เป็นนาย	29
บทที่ 3	อยากทำดีด้วย	83
บทที่ 4	ไม่ว่าที่ไหน ฉันจะพานายไปเอง	118
บทที่ 5	จบสิ้นเสียที	134
บทที่ 6	ฉันขอโทษ ซึ่งใด	166

บทที่ 1

มีชีวิตอยู่ต่อกับไหม

“สวัสดีค่ะ คุณหนู สวัสดีค่ะ คุณซึ่งโต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ดิฉันจะรับหน้าที่ดูแลท่านทั้งสอง ฝากตัวด้วยนะคะ”

หญิงแปลกหน้าเอ่ยแนะนำตัวว่าหล่อนมาทำงานเป็นแม่บ้านประจำ คุกาศน์แห่งนี้เมื่อราวหนึ่งเดือนก่อน ผมไม่ได้ยินน้ำเสียงสดใสอ่อนโยน แบบนี้มานานแล้ว แต่ผมไม่มีทั้งแรงกายและแรงใจจะกล่าวตอบ ทำได้เพียงเหม่อมองไปที่ปลายเท้าของหล่อนเท่านั้น

แทกุกยองเหลือบตามาส่งเกตอาการของผม พอเห็นผมไร้ปฏิกิริยา ตอบสนอง เขาก็ปิดปากสนิท ทำเป็นไม่เห็นแม่บ้านคนใหม่ ราวกับว่าเขาได้รับการปฏิบัติอย่างเย็นชาจากผมซึ่งมีท่าทีสนใจหล่อนเพียงเล็กน้อย

“วันนี้เป็นวันเกิดอายุครบสิบเจ็ดปีของคุณหนู ดิฉันเลยเตรียม อาหารมาให้เยอะเยียวค่ะ ยิ่งรู้ว่าคุณซึ่งโตกินไม่หมดเป็นประจำก็เลยปรุง สุดฝีมือ”

ที่ผ่านมาอาหารส่วนของผมมีแค่ข้าวสวยชืดๆ และกับข้าวกระป๋อง แต่ผมไม่ทุกข์ร้อนหรอก ในเมื่อผมหมดอาลัยตายอยากในชีวิต จะไม่เจริญอาหารก็คงไม่แปลก

“ดิฉันเดาว่าคุณคงชอบอาหารทะเลมากกว่าพวกเนื้อสัตว์ เมื่อกี้ตอน ไปจ่ายตลาดเจอของสดดี ๆ เลยหยิบติดมือมาด้วย โชคดีนะคะที่ดิฉัน ปรุงอาหารทะเลเก่งกว่าแม่บ้านคนอื่นที่นี่”

แม่บ้านคนใหม่ทยอยหยิบจานอาหารจากรถเข็นวางลงบนโต๊ะกินข้าว
หล่อนชวนคุยเจื้อยแจ้วตลอดเวลาที่จัดโต๊ะ ผมแปลกใจเกมทั้งจนถึงกับ
เงยหน้ามองหล่อนเต็มตาเป็นครั้งแรก พอสบตากันหล่อนก็ส่งยิ้มกว้าง
มาให้ก่อนทำหน้าสลดวบ

“โอ้ คุณณลี ผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกแล้วละ”

สีหน้าเป็นห่วงอย่างจริงใจของหล่อนทำให้ผมสงสัย ทำไมต้องห่วง
ผมด้วยล่ะ ไม่สิ หล่อนห่วงผมจริงหรือ คำถามเหล่านั้นผุดพรายขึ้นมา
ในหัวความคิด ทันใดนั้นก็มีเงาทะมึนตระหง่านพาดทับใบหน้าแม่บ้าน
คนใหม่อย่างเงิบเงียบ

ແຫຼ່ງຍອດ ເຂົາແຍກເຂົ້ວດ້ວຍທ່າທາງມາດຮ້າຍ

ອ່ຍ່າແຕ່ຕ້ອງສິ່ງໂດນະ

แม่บ้านคนใหม่ชะงัก ทว่าไม่มีท่าทีหวั่นกลัว ไหล่ของหล่อนเกร็ง
เล็กน้อยคล้ายตกใจ แต่แล้วก็พูดขึ้นพร้อมรอยยิ้ม

“ตกลงค่ะคุณหนู เชิญรับประทานอาหารกันก่อนเถาะค่ะ”

ดูจากท่าทีของหล่อนคล้ายเข้าใจคำพูดของແຫຼ່ງຍອດ แม่บ้านคนใหม่
อาจมีเลือดของเผ่าพันธุ์สูรอยู่ในกายก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม คำพูดกับ
บุคลิกของหล่อนดันทำให้ผมจุกคิดถึงคุณป้าร้านขนมปังข้างบ้านที่ผมเคยอยู่
สมัยเด็กๆ อ้อมกอดของคุณป้าติดกลิ่นหอมอบอวลของเนย หล่อนเป็น
คนอบอุ่น ที่พอถูกผมในวัยเด็กอ่อนเรียกว่า “คุณป้าะๆ” หล่อนก็จะยิ้มใจดี
พร้อมกับมอบขนมปังไส้ครีมกับครีมฮอว์นมาให้เต็มอ้อมแขน

ສິ່ງໂດ ກິນຂ້າວລີ

ແຫຼ່ງຍອດงับขาทางเกงผมแล้วตึงเบาๆ ผมซึ่งใช้โซฟานอนต่างเตียง
หันหลังให้อย่างเงิบกริบเป็นการปฏิเสธคำชวนของหล่อนนั้นเช่นทุกครั้ง
เกิดความเงิบงันอันปวดร้าวขึ้นภายในห้อง

ตอนนั้นสภาพจิตผมย่ำแย่เต็มทนจากการใช้ชีวิตอย่างถูกกักขังมา
ยาวนาน ผมไม่เหลือพลังใจที่จะมีชีวิตต่อ แต่ก็ขาดกลัวเกินกว่าจะกัดลิ้น
ฆ่าตัวตาย สิ่งที่ได้มีเพียงยึดเอาอารมณ์เกลียดชังเผ่าเผลาญเป็นเชื้อเพลิง
ให้มีชีวิตรอดไปวันๆ

แน่นอนว่าผมพุ่งเป้าความเกลียดชังไปที่แทกุกยอง ไม่ใช่เพราะเขาสมควรถูกเกลียดชังหรอก แต่เป็นเพราะเขายอมผมเสมอ ถึงถูกเกลียดก็ยังยอม แทกุกยองไม่กล้าทำร้ายผม เขาถึงต้องเข้าใจเพราะผมอยู่เสมอ แต่เขาก็ยังกระหายความรักใคร่เอ็นดูจากผม ฉะนั้นเขาจึงกลายเป็นเป้าหนึ่งให้ผมทุ่มความเกลียดชังเข้าใส่อย่างง่ายดาย

“คุณซึ่งโตเป็นแผลที่หลังด้วยละ ถ้ายังไม่อยากกินข้าว ให้ดิฉันดูแลให้ก่อนไหมคะ”

ผมเงิบ แม่บ้านคนใหม่ถือเอาความเงิบของผมเป็นคำอนุญาต หล่อนจึงเดินมาใกล้ คราวนี้แทกุกยองไม่ขวาง ปลายนิ้วอบอุ่นของหล่อนจึงไล่เบาๆ ไปบนแผ่นหลังที่เปล่าเปลี่ยวของผม

“โดนคุณหนูเกรว่นนี่เอง เดี่ยวดิฉันจะล้างแผลและทายาให้ แสบหน่อยนะคะ”

พูดจบสักพักจู่ๆผมก็ได้กลิ่นยาฆ่าเชื้อฉุนๆ ขณะที่หล่อนทำแผลให้ผมอย่างเบามือ ในที่สุดผมก็ตระหนักได้ว่าทำไมถึงรู้สึกประหลาดตั้งแต่หล่อนเข้ามาในห้อง

นี่เป็นครั้งแรกที่คนที่เข้ามาในห้องนี้พูดกับผมโดยตรง หล่อนคุยกับผมเป็นคนแรก

ส่วนใหญ่คุณรับใช้ที่นี่จะทำงานกันอย่างเงียบกริบ หากต้องทำสิ่งที่ต้องขออนุญาต พวกเขาก็มักจะบอกกับแทกุกยอง ว่าไม่เคยถามความเห็นผมในเรื่องต่างๆ เลย ต่อให้เป็นเรื่องเกี่ยวกับผมโดยตรง เช่นอาหารหรือที่นอนก็เถอะ เพราะในสายตาพวกเขา ผมเปรียบเสมือนสิ่งของหรือไม่ก็ส่วนประกอบชิ้นหนึ่งที่พ่วงมากับแทกุกยอง

“คุณซึ่งโต ปีนี่คุณอายุเท่าไรแล้วละ”

“...”

“ลืบเจ็ดสิบแปด ประมาณนี้หรือเปล่าคะ ร่างกายคุณกำลังเติบโตถึงไม่นึกอยากอาหาร แต่ก็ต้องกินให้ครบสามมื้อนะคะ ขึ้นป्लอยให้ตัวเองขาดโภชนาการที่ดี สุขภาพกายและใจจะไม่แข็งแรง คุณหนูเองก็เหมือนกัน คุณซึ่งโตต้องมาอยู่แบบนี้เพราะใครกันละ ไหนว่าชอบเขามาก แล้วทำไม

ทำแบบนี้ละ ดุซึ ทั้งตัวคุณซึ่งโดมีแต่รอยแผล”

แทกุกยองผู้คอยสอดส่องอยู่ใกล้ๆ พลันโผล่ขึ้นมาด้วยน้ำเสียง
เกรี้ยวกราด

ฉันชอบเขาจริง ๆ ฉันเอ็นดูซึ่งโดมาก ส่วนแผลพวกนั้นนะ...

แทกุกยองเงิบไปอึดใจเดียวก่อนจะกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเบา
อย่างहतู่

ฉันไม่ได้เจตนา แต่เมื่อวานเป็นคืนวันเพ็ญนี่นา ฉันไม่ได้อยาก
ทำให้เขาเป็นแผลจริง ๆ นะ ฉันคิดว่าตัวเองอดทนได้ดีแล้ว แต่รู้ตัวอีกที
ก็กลายเป็นแบบนี้

แทกุกยองย้าคำว่า “ฉันไม่ได้เจตนา” ซ้ำๆ รวากับจะแก้ตัว ส่วนผม
ผู้ผ่านคืนวันเพ็ญอันแสนทรมาณมากับเขาคืนแล้วคืนเล่า ย่อมรู้ว่าแทกุกยอง
พูดความจริง อย่างน้อยเขาก็ไม่เคยกางเล็บใส่ผมตราบเท่าที่ยังเหลือ
สติสัมปชัญญะ

น่าจะตั้งแต่ตอนแทกุกยองอายุสักสิบสามสิบสี่ปี กระมังที่เขาเริ่ม
ระแวงระวังและจับสังเกตอาการของผมเสียจนผมอึดอัด พฤติกรรม
อาละวาด กัดข่วน และงอแงขอให้ถอดยามจับขี้ของเขาก็เริ่มหายไป
ในช่วงนั้น

ส่วนใหญ่แทกุกยองจะพยายามอดทนผ่านคืนฤดูโหดที่เจ็บปวดจน
แทบนึกถึงร่างของตัวเองเพียงลำพัง จวบจนสติสัมปชัญญะกลับคืนมา
อย่างสมบูรณ์ถึงค่อยลากร่างกายที่หมดสภาพมาวางหัวเกยกับปลายเท้า
ของผม

เมื่อคืนวานแทกุกยองอดทนได้ดี แต่มีอาการกระตุกเล็กน้อยระหว่าง
หลับ ไม่รู้เป็นเพราะฝันร้ายหรือเพราะเจ็บปวดจึงเผลอปิดป้ายเล็บมาข่วน
โดนผมจนเป็นแผล

“ได้เสียแผลให้เป็นการขอโทษหรือยังคะ”

จะเสียได้ยังไงเล่า คนนี้นะ แค่ถูกตัวนิด ๆ หน่อย ๆ ก็รังเกียจฉัน
แทบแย่แล้ว

แทกุกยองตอบด้วยน้ำเสียงขัดเคืองระคนอึดอัด แม้บ้านคนใหม่

เดาะลิ้นแล้วถอนใจเฮือก เหนื้หล่อนก็พอเดาสถานการณ์คร่าวๆ ออกแล้ว หล่อนแตะไหล่ผม

“คุณซึ่งโต แข็งใจลูกมากินข้าวสักช้อนเถอะค่ะ ดิฉันอุตส่าห์เข้าครัว ตั้งสองชั่วโมงปรุงสารพัดเมนูมาให้ มีทั้งโจ๊กหอยเป่าฮื้อ ปูหิมะนึ่ง แล้วก็ ชุปกระดุกว้าวเคี้ยวอย่างดี เลือกกินแคอย่างเดียวกก็ได้ค่ะ”

น่าที่งนัก คำพูดของหล่อนทำให้ผมทวนนึกถึงกลิ่นและรสของ อาหารในความทรงจำเลือนรางจนรู้สึกทิวขึ้นมา ภาพตม้จิตใจที่จัดสนิทสนมชื่อ ข้าวสวยแฉะๆ กับไข่ม้วนหน้าตาประหลาดฝีมือแม่ผู้ทำอาหารไม่เป็นพลัน ปรากฏขึ้นในสมอง

ผมค่อยๆ หยัดตัวลุกขึ้นนั่งแบบเสียมิได้ พอแม่บ้านคนใหม่เห็นว่า ผมให้ความร่วมมือก็กล่าวเชิญชวนให้ผมลองชิม บนโต๊ะมีสำหรับอาหาร หลากหลายจริงตามคำอวดอ้างของหล่อน

ก็ปีแล้วนะที่ไม่ได้เห็นอาหารที่ปรุงอย่างพิถีพิถันแบบนี้

ผมผืนหียบซ้อนขึ้นมาตักชุปเคี้ยวกระดุกว้าวเข้าปาก รสกลมกล่อม ไ้กลิ่นคาวของน้ำแกงปลุกประสาทปลายลิ้นที่หลงลืมรสชาติอาหารไปแล้ว ขึ้นมาใหม่ ปลุกกระทั้งสารพันความทรงจำที่ผมจงใจฝังเก็บให้ลึกที่สุด เพราะเจ็บปวดเกินกว่าจะนึกถึง

แม่ของผมเคยใช้เวลาตั้งสองสามวันในการเคี้ยวกระดุกว้าว น้ำแกง ที่ได้จะมีเต็มสองหม้อใหญ่ ทำครั้งเดียวก็ต้องกินแทบทุกมื้อไปอีกเป็น เดือน พูดตรงๆ ผมก็เบื่อนะ แต่ไม่เคยบ่น ไม่ใช่เพราะผมเป็นเด็กดีอะไรหรอก แต่เป็นเพราะต่อให้เป็นอาหารที่แม่คุณนักรหน้าว่าเป็นเมนูสุดพิเศษ สุดท้ายแม่ก็ปรุงออกมาล้มเหลววันยังค่ำ

คิดถึงเจ้าชุปกระดุกว้าวจิตซิดฝีมือแม่จัง

ดวงตาผมแดงรินขึ้นมา ผมผืนกลั้วไว้แล้ว แต่สุดท้ายเสียงร้องไห้ ที่เก็บกดมาตลอดก็ปะทุออกมา น้ำตาของผมพร่างพรูตุงทำนบที่ด้านหน้าผ่น ไว้ไม่อยู่

ผมเหว้าใส่ในน้ำชุปแล้วตักขึ้นมาเคี้ยวช้าๆ น้ำตาของผมร่วงพล้อย จากแก้มหล่นลงถ้วยน้ำแกง หยดแล้วหยดเล่า ทำเอาน้ำชุปกลมกล่อม

เจอรสเค็มปะแล่มๆ

ผมยังจำความนั่งจันเบื่องหน้าสายตาพร่าเลือนของตัวเองในตอนนั้น
ได้ดี แม้บ้านคนนั้นกับเทกุกยองไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ทั้งสองคน
เฝ้ามองผมกินข้าวแบบเงียบกริบ

“แปด...ครับ”

หล่อนที่กำลังเก็บถ้วยชามที่พร่องลงไปแค่หนึ่งในสี่ออกไปหันมามอง
ผมตาโต

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้เอ่ยปากกับแผ่นหลังของแม่บ้านคนนั้น ผู้ซึ่ง
กลายมาเป็นคุณแม่นมของสกุลแทในปัจจุบัน

“ถ้าเทกุกยองอายุสิบเจ็ดปี...ผมก็อายุยี่สิบแปดปีครับ”

ที่ผ่านมารนับวันนับคืนกลายเป็นเรื่องไร้ความหมาย ผมเพิ่ง
ตระหนักได้ในวันนั้นว่าผมถูกพาตัวมาอยู่ที่นั่นสิบสองปีแล้ว ยากจะเชื่อ
ว่าผมอายุใกล้จะสามสิบเข้าไปทุกที ทั้งที่ผมยังรู้สึกเหมือนตอนเด็กๆ ว่า
วัยเรียนคล้ายจะดำเนินอยู่เรื่อยไป ส่วนการมีอายุขึ้นเลขสองก็ยิ่งอีกนาน
เหลือเกิน

ถึงร่างกายจะเจริญเติบโต แต่จิตใจของผมหยุดนิ่งอยู่ที่อายุสิบหก
ทั้งที่ยี่สิบแปดปีควรเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว แต่ผมยังคงมีความคิดอ่าน
เหมือนเด็กๆ นิสัยยังคงซลาดเซลา อ่อนแอ และขี้ตื่น สำนึกนั้นจู่โจมผม
ราวกับฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อม ส่งผลให้ผมยิ่งสมเพชตัวเอง

แม่นมกอดผมเงียบๆ ผมยังจำได้ว่าหยดน้ำตาอุ่นๆ ของหล่อน
ร่วงหล่นลงมาบนไหล่ ไออุ่นจากร่างแม่นมอ่อนโยนจนผมแทบละลาย เป็น
สัมผัสที่ทำให้ผมละอายแก่ใจกับการก่ดพันทนมลกดตัวเองตลอดมาว่าชีวิตนี้
ไร้ความหมาย

ฉันไม่มีทางเหว

ผมยอมรับอย่างยากเย็นว่าตัวเองคิดถึงไออุ่นเช่นนี้จนเสียดแทง
หัวใจ

หนึ่งเดือนต่อมา คืบวันเพ็ญซึ่งผลักไสพวกราลงหลุมลึกอันมืดมน
ก็หวนมาอีกครั้ง ร่างกายของเทกุกยองเจ็บปวดทรมานเช่นทุกที ผมเฝ้า

จับตามองเขาซึ่งผิดแผกไปจากทุกครั้ง

มีเพียงเสียงบิตของกระดุกดังแทรกมากับเสียงลมหายใจแผ่วเบาเป็นระยะ อสุรน้อยตนเดิมที่เคยร้องให้ อาละวาด และคร่ำครวญก่อนหน้านี้ไม่มีอีกแล้ว อย่าว่าแต่เสียงกรีดร้องตอนกระอักเลือดหรือกระดุกบิตเคลื่อนเลย แทกุกย่องในตอนนั้นไม่มีแม้เสียงครางหลุดออกมาสักอะ

ทั้งที่เจ็บปวดสาหัส แทกุกย่องในวัยสิบเจ็ดปีก็อดทนผ่านมาได้ โดยลำพัง เจตนาธรรมอันแรงกล้ากับจิตใจบริสุทธิ์และมุ่งมั่นของเขานั้นช่างเด็ดเดี่ยวอย่างร้ายกาจ

คืนนั้นเองที่ผมตระหนักได้ถึงความเจ็บปวดคืบแล้วคืบเล่าที่แทกุกย่องต้องทนทรมานมาโดยลำพัง เขาอดทนแบกรับคำคินที่แสนโหดร้ายอย่างโดดเดี่ยวเบื้องหลังผมผู้หันหน้าหนี

ครั้นร่างกายแทกุกย่องผ่านพ้นโหม่งยามแห่งความเจ็บปวดเจียนตายมาได้ เขาก็ลากเท้าในสภาพแทบจะคลานมาล้มลงใกล้ๆ ผมโดยไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าผมจ้องมองเขาอยู่

กลิ่นสาบสางคละคลุ้งจากร่างไร้สติของแทกุกย่องผู้ฟูบศิริระลงบนหลังเท้าของผม ไม่รู้กลิ่นคาวเน่าเหม็นนั้นมาจากร่างกายหรือหัวใจที่แตกสลายของเจ้าตัวกันแน่

ผมดึงเขาเข้ามากอด ร่างของแทกุกย่องในอ้อมแขนผมร้อนประหนึ่งทารกผู้ซมด้วยพิษไข้ ร่างกายของเขาเติบโตใหญ่จนผมใช้สองแขนโอบแทบไม่มิดแล้ว ทว่าน่าแปลกที่ตอนนั้นผมกลับรู้สึกว่าเขาตัวเล็กนัก คล้ายผมกำลังกอดเจ้าอสุรน้อยผู้เติบโตแต่เพียงร่างกายเช่นเดียวกับผม

อารมณ์เศร้าสร้อยคลุ้มคลั่งหัวใจผมอย่างเป็ปรติสนา คลื่นอารมณ์สิ้นสะเทือนรุนแรงกลบทับกระทั่งความรู้สึกเคียดแค้นให้กระจัดกระจายหายไป

ผมสำนึกได้ว่าตัวเองกำลังเห็นใจแทกุกย่อง แถมยังเห็นใจมานานแล้วด้วย

ผมแค้นหัวเราะอย่างไม่อยากจะเชื่อ พร้อมกับยอมรับว่าตัวเองคงเสียสติไปแล้วแน่ๆ

โลกในครรลองสายตามพลันพว่าเลื่อน หยดน้ำตาอุ่นๆ กลิ้งผ่าน
ร่องแก้มร่วงหล่นลงสู่ร่างชุ่มเลือดของอีกฝ่าย

ผมพึมพำอย่างเหม่อลอย “พวกเรามาตายด้วยกันไหม...”

ผมจินตนาการไม่ออก ไม่ว่าจะเป็นภาพที่ตัวเองตายไปโดยทั้งเขาไว้
หรือปล่อยให้เขาตายแล้วเหลือแค่ผมเพียงคนเดียว เพราะไม่ว่าจะรักหรือ
ชัง บนโลกที่โหดร้ายแบบนี้เราก็มีกันเพียงสองคน

หรือผมควรถามใหม่ว่า “เรามามีชีวิตอยู่ต่อ...ด้วยกันไหม...”

ช่วงเวลาแห่งราตรีช่างยาวนานเหลือเกิน

แสงเงินแสงทองของดวงตะวันยามรุ่งอรุณโผล่พราย ลำแสงหริความ
เจิดจ้ากำราบเมฆครึ้มให้ล่าถอย แม่มนยัมโง่งออกขณะเฝ้ามองหยาดน้ำ
ระยิบระยับล่อแสงเหนือยอดหญ้าเปียกชื้นที่มีเค้าว่าใกล้จะระเหยหาย

เมื่อคืนวานสายฝนกระหน่ำเกรี้ยวกราดตลอดคืนประหนึ่งมรสุมเข้า
หากบัดนี้เหลือเพียงหยดน้ำบางละเอียดยิ่งกว่าเข็มที่โปรยปรายพรางพรมสู่
ผืนโลก ดูท่าฝนคงจะหยุดสนิทก่อนเที่ยงวัน ช่างคุ้มค้ำกับที่แม่มนมุตส่าห์
นั่งสัปหงกอธิษฐานให้ฝนหยุดจนเกือบย่ำรุ่งด้วยความกระวนกระวาย

แม่มนสาวเท้ารวดเร็วรวดติดปีกบินไปกดสัญญาณปลุกคนในบ้าน
ให้เริ่มต้นวันใหม่เร็วกว่าปกติ เมื่อวานแม่มนกำชับไว้ก่อนแล้ว บรรดา
คนรับใช้จึงรีบลุกกันอย่างรวดเร็ว เมื่อแต่ละคนล้างหน้าล้างตาและสวม
ชุดทำงานกันเรียบร้อยดีแล้วก็ไปรวมตัวกันที่โถงของบ้าน

แม่มนสั่งการด้วยสีหน้าเข้มงวด

“เอละ มิงานให้ทำอีกมาก ขอให้ทุกคนเร่งมือด้วย แต่ถึงจะบอก
ให้เร่งมือแต่ก็อย่ารีบจนลน ถ้ามีใครทำพลาดในวันสำคัญแบบนี้ ถึงจะแค่
ผล่อทำงานตกไปเดี๋ยวก็เถอะ เตรียมใจไว้เลยว่าจะต้องไปจากที่นี่ทันที”

“ครับ/ค่ะ คุณนม!”

เสียงตอบจะฉานราวกับพลทหารใหม่ฟังประกาศแจ้งระเบียบวินัย
ทำให้แม่มนยิ้มพอใจ

“อีกชั่วโมงครึ่งรถบรรทุกวัตถุระเบิดจะมาถึง และอีกสองชั่วโมงครึ่ง

จะเป็นรตส่งเสื้อผ้า กำหนดเวลาปรุงอาหารคือยี่สิบนาทีก่อนเวลากินอาหาร สามสิบนาทีก่อน ส่วนงานล้างจานและทำความสะอาดครัวกับห้องเย็นจะต้องเสร็จในยี่สิบนาทีก่อน เมื่อวานฉันแจกแจงหน้าที่ของแต่ละคนไว้แล้ว อย่าให้พลาดล่ะ”

ทุกคนรักษาเวลาตามคำสั่งของแม่ผมอย่างเคร่งครัด หลังรับประทาน อาหารเช้าเสร็จก็ทำความสะอาดห้องเย็นจนเอี่ยมอ่องเพื่อรอรับวัตถุดิบสด ๆ ที่จะมาส่ง มีทั้งผักผลไม้ปลอดสาร เนื้อสัตว์ที่เพิ่งฆ่าหั่นจากโรงฆ่าสัตว์ ตอนเช้ามีด ตลอดจนจันสัตว์น้ำจำพวกกุ้งหอยปูปลาที่ยังเป็น ๆ ซึ่งขนมาส่ง ทั้งแห้งทั้งน้ำ เรียกได้ว่าวัตถุดิบทุกชนิดล้วนอยู่ในสภาพที่ยอดเยี่ยมที่สุด

แม่ผมสวมผ้ากันเปื้อนที่ซักจนหอมตามด้วยโปกผ้าคลุมผมให้แน่น จากนั้นก็เริ่มตรวจตราวัตถุดิบอย่างพิถีพิถัน จัดการคัดแยกผักที่มีหนอน เเจาะ ปลาที่ตายระหว่างขนส่ง เนื้อสัตว์ชิ้นที่มีกลิ่นเหม็นสาบ และวัตถุดิบ ที่ไม่ได้มาตรฐานออกไป

แม่ผมส่งต๋องงานแล้วและตัดแต่งเนื้อสัตว์จนเสร็จก็เดินไปทางแห้งก้นน้ำ ขนาดใหญ่ ปลาไหลห้าตัวที่แหวกว่ายอยู่ในแห้งก็เข้าตาห่อนัก ช่วงนี้เป็นฤดูกาลของปลาไหลพอดิ แต่ละตัวจึงอวบอ้วนสมบูรณ์ ปลาหมึกสาย กับหอยเป่าอีกก็คุณภาพเยี่ยมเช่นกัน

“เมนูหลักของคุณซึ่งโดวันนี่เอาเป็นปลาไหลย่างกับซุสปลาหมึกใส่ เต้าหู้นะ สองเมนูนี้ใช้ของทะเลแล้ว ฉะนั้นจานเคียงทำผัดวุ้นเส้นแบบ ตั้งเดิมแต่ใส่เนื้อสัตว์กับเห็ดเยอะ ๆ ส่วนอาหารเรียกน้ำย่อยจานแรกเอาเป็น โจ๊กฟักทองกับสลัด จานเนื้อเสิร์ฟซีโรครอบกับเนื้อสันนอกย่าง เมนูเสริม อื่น ๆ ทำวุ้นถั่วเขียวปรุงรสแบบเกาหลี แมงกะพรุนทรงเครื่องเสิร์ฟเย็น หอยเป่าฮือราดซอส ตุ่นซีโรกรว เจ้าหญิงนพเก้า¹ เต้าหู้ย่างราดซอส ของหวานเป็นชาบัว ผลไม้สด แล้วก็อาหารว่างทำแอปเปิ้ลพาย เบบีชีวส์ คุณก็เชิญพี่กับพวกถั่วขบเคี้ยว เอาละ เตรียมตัวได้”

¹ อาหารตำรับชาววังของเกาหลี เป็นอาหารเพื่อสุขภาพที่ทั้งความเย็นจากผักและความอบอุ่น จากเนื้อสัตว์บวกด้วยแป้ง รวมทั้งหมดแก้อย่าง

ลูกมือในครัวจวบจนทีกกันแข็งขัน สาวใช้คนหนึ่งเดินถือหม้อเนื้อหนาเข้ามาหา แม่ نرمหยิบถ้วยเหลืองที่แช่ข้ามคืนในหม้อนั้นมาลองเคี้ยวแล้วพยกหน้า

“ได้ทีพอดี เธอทำเต้าหู้บอยจนลืบทาทำได้สบายแล้วละสิ”

“แน่นอนค่ะ วางใจได้เลย”

“ฉันขอดูอีกครั้งก่อนใส่น้ำดีเกลือนะ เรียกด้วยแล้วกัน”

แน่นอนว่าแม่ نرمยืนคุมเคาน์เตอร์ทำอาหารด้วยตัวเอง หล่อนนัดแบ่งสำหรับทำของว่างพักไว้ จากนั้นยกหม้อตั้งไฟทำซุปลานี่ใส่เต้าหู้ และยังเดินตรวจตราความคืบหน้าของการปรุงอาหารจานต่างๆ ในครัวด้วย

รถขนส่งเลี้ยวเข้ามาถึงขณะที่แม่ نرمผสมแป้งข้าวเหนียวใส่ฟักทอง แก่จัดกับฟักทองญี่ปุ่นบด หล่อนถอดผ้ากันเปื้อนแล้ววิ่งไปที่สวนทันทีแทะของมุนผู้เดินชนกล่องพาดบ่าทั้งซ้ายและขวาเข้ามาเห็นหล่อนก็ส่งยิ้มสดใส่ทักทาย

“สวัสดีครับคุณนม”

“จ๊ะ อรุณสวัสดิ์ ของมุนมาเองเลยหรือ ไม่เห็นต้องตนเองเลยนี่”

“ผมเป็นผู้คุ้มกันอันดับหนึ่งของพี่สะใภ้ครับ เลยอยากรีบมาทำหน้าที่หน่อย”

แม่ نرمหรีดตาแล้วหัวเราะ

“หิ คิดว่าฉันรู้ไม่ทันเจตนาเธอหรือ ของมุน เห็นแบบนี้เธอก็รีบไล่เล่นแะสะ ถูกคุณหนูกัดทุกครั้งก็ยังไม่ยอมแพ้”

แทะของมุนวางกล่องลงบนพื้นแล้วชูนิ้วก้อยมือขวาให้แม่ نرمดูด้วยท่าทางหดหู่

“นั่นสิครับ นิ้วที่โดนพียอลกัดยังเจ็บอยู่เลย ไม่รู้ทำไมฟันคมนัก”

“ก็เธอดันจับตัวคุณหนูโดยไม่ได้รับอนุญาตนะสิ”

“ถึงขอก่อนก็ถูกปฏิเสธอยู่ดีครับ ต่อให้ผมพูดว่า ขอจับทางหน่อยได้ไหม พียอลก็คงไม่ยอมแน่ ไหนๆ ต้องถูกกัดอยู่แล้ว จับเลยไม่ดีกว่าหรือครับ”

แม่นมเดาะลั่นอย่างอ่อนใจ

แหของมนถามขึ้นว่า “คุณนมเคยบ๊อนนมพ็อลแล้วสินะครับ ไหนจะได้ร้องเพลงกล่อม ได้ลูบตัวน้องอีก ฮ้า อิจจางัง ถ้าได้อุ้มเจ้าตัวน่ารักๆ แบบนั้นเล่นบ้าง ผมคงไม่ยากได้อะไรอีกแล้วละ”

แหของมนพูดเสียงเคลิ้ม แม่นมหลบตาจูบ เพราะเอาเข้าจริงหล่อนก็ยังไม่เคยได้อุ้มคุณหนูคนใหม่สนใจเลยเหมือนกัน

พ็อลหรือชื่อจริงว่าแหैनกยongเป็นทารกอสูรที่ดื้อสุดๆ ดูเหมือนเธออยากให้อีซึ่งโตเท่านั้นเป็นผู้บ๊อนอาหาร อาบน้ำ และกล่อมนอน ความจริงก็ไม่แปลกที่ทารกวัยเท่านี้จะร้องหาแม่ตลอดเวลา แต่แหैनกยongติดแม่หนักเหลือเกิน มีแค่แหกยongที่พอจะแทรกตัวอยู่ตรงกลางระหว่างแม่ลูกได้ ซึ่งก็ไม่ใช่เพราะพ็อลพิศวาสพอเป็นพิเศษ แต่น่าจะเป็นเพราะความคุ้นเคยจากการเป็นสายเลือดเดียวกันมากกว่า

“เลิกคุยเล่นแล้วรีบขนของเข้าบ้านเถอะ ฉันอยากจัดให้เสร็จก่อนกลับไปเตรียมสำหรับอาหารต่อ”

“ครับๆ มีหรือผมจะกล้าขัด”

แหของมนส่งยิ้มสวยดั่งภาพวาด ก่อนจะยกกล่องไม้พาดบ่าเดินนำหน้า โดยมีหนุ่มๆ คนงานทยอยเดินข้ามสวนตามมา ภาพพวกเขาขนย้ายเสื้อผ้ากับเครื่องประดับจำนวนมากชวนให้นึกถึงมดงานจอมขยัน โดยมีแม่นมคอยกำกับการทำงานระหนึ่งราชนิมด ได้หนุ่มๆ แรงดิ้นของให้พริบตาเดียวงานก็เสร็จ

“ว่าแต่คุณนมครับ ทำไมข้าวของเยอะจัง” แหของมนเอ่ยถามเรื่องที่ตนข้องใจเมื่อเสร็จงานจัดเก็บเสื้อผ้าแล้ว

“ทั้งสองท่านไม่ใช่สาวๆ ที่ต้องสวมเดรสหรือเครื่องประดับสักหน่อยอีกยongก็ไม่ได้ไปด้วยนี่ครับ”

“พูดจาเหมือนกลัวใครเขาไม่รู้งั้นแหละว่าเป็นหนุ่มสกุลแห” แม่นมเดาะลั่นพรางโคลงคิระชะ

“ของมน เวลายุ่บ้านเธอชอบถอดเสื้อไหม”

“แหงสิครับ เวลาสกุลเราทำกิจกรรมคล้ายๆ แข่งกีฬากระชับมิตร

ทุกคนก็จะนั่งแค้นกางเกงในตัวเดียวเดินไปไหนมาไหน กินข้าว แล้วก็แข่งกีฬาทั้งแบบนั้นครับ สบายตัวดี”

“...ถ้าพูดในแง่แฟชั่นก็ต้องบอกว่าดิบเถื่อนซะมัด”

“ดิบเถื่อนก็ดูเซ็กซี่ได้นะครับ”

“เอาเถอะ เพื่อยุติฉันดันนิยมของสวยงามมากกว่าความดิบเถื่อนนะสิ ถือว่าเรามีรสนิยมที่แตกต่างก็แล้วกัน ท่านเจ้าบ้านก็ชอบแต่งตัวแบบเดียวกับเรอนั่นแหละ แต่วันนี้ฉันละป्लीมใจนัก ทั้งคู่เผชิญเรื่องเลวร้ายกันมานานกว่าจะลงเอยกันได้ จะให้ฉันทำเฉยเรื่องชุดได้ยังไง ต่อให้แต่งตัวจนหล่อเพียวกันแค่ไหน ฉันก็คงอดจู้จี้เพราะอยากให้ทุกท่านหล่อยิ่งขึ้นไปอีกไม่ได้ “แม่นมกล่าวพลางใช้ผ้าไมโครไฟเบอร์เช็ดฐานพิก้าข้อมือที่วางเรียงเต็มแท่นจัดเก็บไปด้วย ทั้งที่แต่ละเรือนก็สะอาดเอี่ยมปราศจากฝุ่นจนไม่จำเป็นต้องเช็ดด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นใบหน้าของแม่นมก็ดูสุขใจเหลือแสน

“นั่นสินะ คุณนมเป็นคนเก๋คนแก่ที่คอยดูแลทั้งสองท่านตั้งแต่ถูกกักตัวสินะครับ”

“ใช่จ้ะ นึกถึงสมัยนั้นที่ไกรยังปวดใจไม่หาย”

แม่นมเป็นคนเดียวที่รู้เห็นเรื่องราวในอดีตที่แสนเจ็บปวดของแทกุกยอกกับอีซึงโดอย่างใกล้ชิด ทั้งสองต่างเคยสร้างแผลใจให้แก่กันและต่างก็เจ็บปวดเมื่อเห็นอีกฝ่ายทรมานใจเพราะตน แม่นมปวดร้าวใจนักเมื่อรู้ว่าอีซึงโดเห็นหล่อนเป็นดังญาติผู้ใหญ่ทุกๆ ที่หล่อนเพียงแค่วางใจกับเขานิดหน่อยเท่านั้น

ตอนนั้นหล่อนควรทำดีกับเขาให้มากกว่าแค่ปรุงอาหารไปให้ ไม่สิหล่อนควรเข้ามาทำงานในคฤหาสน์สกุลแทให้เร็วกว่านี้ อย่างน้อยจะได้ช่วยปลดปล่อยอีซึงโดให้อ้างว้างได้มาก ๆ หัวใจแม่นมเจ็บจี๊ดด้วยความเสียดาย

แทซองมนสังเกตเห็นอาการผิดปกติของหล่อนที่จู้จี้ก็มีท่าทีเศร้าสร้อย

ไม่น่าพูดเลย แทซองมนคิด เขาเดินกระลับกระสาไปทางหน้าต่างพอมองออกไปยังสวนเบื้องล่างก็ร้องบอกด้วยกิริยาที่โอเวอร์ราวกับนักแสดงละครเวที

“โอ้โฮ! คุณนมครับ! หย้าแห่งสนิทเลย! ขนาดหยดน้ำฝนยังต้องหลบทางให้ท่านเจ้าบ้านเลยนะครับ! น่ายินดีจริงๆ!”

แม่นมตื่นจากภวังค์ หล่อนรีบเดินไปจนชิดหน้าต่างเพื่อมองทัศนียภาพเบื้องล่าง เป็นดั่งคำพูดของแหซองมนุจริง ๆ ร่องรอยพายุฝนกระหน่ำเมื่อคืนวานอันตรธานไปแล้ว ตอนที่คนงานชนล้มภาระกัน พื้นดินกับใบไม้ใบหญ้ายังเปียกชุ่ม ทว่าบัดนี้กลับแห้งสนิท มวลอากาศยามเช้าช่างแจ่มใสปลอดโปร่งสมใจแม่นม

“จริงด้วย! อากาศเหมาะกับงานนมกลเหลือเกิน!”

แม่นมยิ้มแก้มปริ ท่าทางดีใจดังสาวน้อย เจ้าแห่งความโศกเศร้าเมื่อครู่หายเกลี้ยง แหซองมนุก็พลอยโล่งใจจนส่งยิ้มขึ้นให้กับผู้สูงวัยด้วย

งานวิวิธของเผ่าพันธุ์ฮูสไม่ได้จัดอย่างหรูหราและซับซ้อนเท่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพียงจัดขึ้นในสถานที่ที่ได้รับการรับรองตามความเหมาะสมเพื่อประกาศความสัมพันธ์อันสามัคคีอย่างเป็นทางการ ไม่มีลำดับพิธีการอื่นใด หนึ่งแขกหรือผู้ได้รับเชิญก็มีจำนวนน้อย หลัก ๆ อาจเป็นประมุขกลุ่มองค์กรของประมุข และเหล่าเจ้าบ้านประจำสกุลต่างๆ ที่มีชื่อในบัญชีรายชื่อของเผ่าพันธุ์ นอกเหนือจากนั้นก็อาจมีแขกที่บ่าวสาวเชิญมาร่วมงานเป็นกรณีพิเศษ

แทกุกยองตั้งใจจะไม่พาใครไปด้วย ทว่าแม่นมผู้ตื้อรั้นก็ยืนกรานจะขอไปถ่ายรูปให้ ส่วนแหซองมนุผู้ยกฐานะตนเองเป็นเงาของฮิซังโดก็ขอตามไปด้วยจนได้ ขนาดถูกแทกุกยองด่าเอื้อม ๆ ว่าเกาะเป็นปลิง ทั้งคู่ก็ยังยืนกรานรั้น

“ทั้งสองท่านนี้สวมใส่อะไรก็รูปงามไปหมด นมละปลื้มปลื้ม”

แม่นมสุขใจเหลือล้นเมื่อจัดแจงให้อีซังโดสวมแจ็กเก็ตสีอ่อนลายดอกไม้จาง ๆ เสื้อผ้าบางชิ้นหากไม่เหมาะกับผู้สวมใส่ ใส่ออกมาก็คงเขยระเบิด แต่ไม้แขวนที่ใช้อีซังโดนั้นกลับดูดีเป็นอย่างมาก เขาแต่งตัวออกมาได้เข้าท่าทีเดียว ส่วนรูปร่างของแทกุกยองนั้นก็กำยำสมส่วน

ใส่อะไรก็หล่อไว้ที่ตืออยู่แล้ว อีซิงโดจึงถือเป็นกรณีที่เกิดขึ้นสำหรับแม่นม

“แปลกจัง คุณซิงโดหุ่นดีขนาดนี้เซียวหรือนี่ คราวก่อนตอนหาชุดสำหรับใส่ในงานวันเกิดของคุณหนู นมว่ารูปร่างของคุณไม่ใช่แบบนี้หรือนา”

แม่นมเอียงคอด้วยสีหน้าหลากใจ คราวก่อนหล่อนเป็นคนวัดหุ่นและหาชุดให้อีซิงโดเองกับมือเลยจำได้แม่น จึงอดแปลกใจในความเปลี่ยนแปลงไม่ได้

ตอนแรกแม่นมคิดว่าร่างกายของอีซิงโดมีน้ำมีนวลขึ้นหลังคลอด แต่ก็ไม่น่าจะถูกต้องเสียทั้งหมด หล่อนรู้สึกว่โครงร่างของเขานั้นต่างจากเดิมไปเล็กน้อย ซึ่งน่าประหลาดเพราะอีซิงโดไม่ใช่หนุ่มวัยรุ่นที่ร่างกายกำลังเจริญเติบโตเสียหน่อย

“คงเพราะพ้ยอลนะครับ”

แม่นมเบิกตากว้างกับคำตอบเหนือความคาดหมาย

“เอ๊ะ คุณหนูทำอะไรหรือคะ”

อีซิงโดถอดแจ็กเก็ตส่งให้คนรับใช้ เขายิ้มบาง ในรอยยิ้มนั้นเจือความเหนื่อยอ่อนเล็กน้อย เนื่องจากเพิ่งรู้ซึ่งถึงเหตุผลที่ทำให้แทกยูยองขยายการไปงานเลี้ยง

“ดูเหมือนตอนพ้ยอลส่งเลือดให้หัวใจผมเต้นใหม่ จะส่งผลดีต่อสภาพร่างกายบริเวณอื่นด้วยครับ รอยแผลเป็นเล็ก ๆ ยังหายเกลี้ยง แทกยูยองบอกว่าซื้อต่อกับชิ้นส่วนกระดูกที่เคยขอหรือบิดเบี้ยวก็ถูกจัดระเบียบใหม่ให้เข้าที่ด้วย”

“เส้นผมกับผิวพรรณยังเรียบลื่นขึ้นด้วยนะ” แทกยูยองเอ่ยแทรก

แม่นมหันมองท่านเจ้าบ้านด้วยสีหน้าตกใจ ไม่สิ ถ้าให้พูดชัด ๆ ต้องบอกว่าหล่อนมองลูกเสื่อตัวน้อยผู้นอนพาดพุงไว้บนศีรษะของแทกยูยองต่างหาก อีซิงโดกำลังสาละวนกับการลองเสื้อ เดี่ยวเปลี่ยนตัวนั้น เดี่ยวสวมตัวนี้ ลูกเสื่อไม่มีใครให้อ้อนเลยป็นไปเกาะบนศีรษะพ่อที่คอยเดินตามอีซิงโดต้อย ๆ

แทกยูยองจ้มจมูกลูกเสื่อผู้นอนย้วยอยู่บนกระหม่อมตัวเองก่อนพูดต่อ

“เจ้าจิวไม่รู้หรือว่าแค่ทำให้หัวใจเต้นใหม่ก็พอแล้ว เด็กนี่กลัวแม่ตายจัด เลยหลับสนิทหลับตาส่งเลือดมาเสียเยอะ ร่างกายซึ่งโตของเราเลยอึดแอ็บขึ้นตั้งเยอะ”

“พระเจ้าช่วย คุณหนูพย็อลทำได้ดีมากค่ะ!”

พอเห็นทุกคนมองมา พย็อลหรือแทฮ็อนก็ส่งเสียงร้องในคอ อสุรน้อยที่เพิ่งอายุได้สามเดือนยังฟังภาษามนุษย์ไม่เข้าใจตากฉาน แต่พอจะได้จากคำเรียกชื่อตัวเองกับท่าทางชื่นชมที่มีให้

“ขอนมดูหลังหน่อยสิคะ”

แม่นมเอ่ยขอด้วยสีหน้าดีใจ อีซึงโดหันหลังแล้วเลิกขาเยือกกล้ามเนื้อให้หล่อนดูอย่างว่าง่าย

“พระเจ้า...จริงด้วยค่ะ ไม่มีรอยแผลเป็นแล้ว”

แผ่นหลังเปลี่ยนเปล่าไ้ร่มผ้าเรียบลื่นไร้รอยตำหนิ แผลเป็นซีดจางกับรอยนูนจากแผลเก่าล้นหายเกลี้ยง แม่นมยกสองมือแตะริมฝีปากตัวเองราวกับจะพนมมือ

หล่อนพึมพำ “ดีจัง ดีจริงๆ นมก็ว่าทำไมเดี๋ยวนี้บุคลิกคุณซึงโดถึงได้สง่างาม ที่แท้เป็นความดีความชอบของคุณหนูพย็อลนี่เอง”

แม่นมเสียงลั่นด้วยความประทับใจ อีซึงโดจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ พอหันกลับไปก็เห็นใบหน้าที่มีรอยยิ้มกว้างกับดวงตาอันของหล่อน

แม่นมคงนึกถึงการพบกันครั้งแรกของพวกเขาทั้งสาม อีซึงโดเองก็จดจำวันนั้นได้แม่นยำเช่นกัน

“สวัสดีค่ะคุณหนู สวัสดีค่ะคุณซึงโด ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ดิฉันจะรับหน้าที่ดูแลท่านทั้งสอง ฝากตัวด้วยนะคะ”

คำทักทายแรกของแม่นมจุดประกายสว่างเล็กๆ มาสู่ชีวิตที่เหมือนตกรรทังเป็น อีซึงโดยังจำบทสนทนาที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้ดี กลิ่นหอมของอาหารที่อบอวลไปทั่วห้องที่ใช้เป็นที่กักขัง ตลอดจนสัมผัสผ้าอ้อมกอดที่อบอุ่นของแม่นม

เขาพนมมือถึงอดีตที่ไม่ได้ทุกข์ใจแล้ว ตอนที่รอยแผลบนร่างกาย

จางหายคงพัฒนาความเจ็บปวดในตอนนั้นให้จากไปด้วยกรรมัง

“แม่นมครับ ผมไม่เห็นอีกยongกับอินแท็กพักแล้ว”

อีซิงโดเปลี่ยนเรื่องแบบยืมๆ แม่นมจึงเลิกนึกถึงอดีต หล่อนตอบรับเจตนาของอีซิงโดโดยใช้หลังมือปาดขอบตาแบบลวกๆ

“ทั้งคู่ไปว่ายน้ำที่สระกันตั้งแต่เมื่อกี้แล้วละ เห็นบอกว่าวันนี้คุณซิงโดยุ่งก็เลยไม่ยกรบกวอน”

“น่ารักกันจัง”

“ใช่ค่ะ โชคดีที่คุณหนูอีกยongไม่เหมือนท่านเจ้าบ้าน แต่เหมือนคุณซิงโด แล้วก็โชคดีมากอีกเหมือนกันที่คุณอินแท็กไม่เหมือนท่านประมุข อ๊ะ หมายถึงอดีตท่านประมุขนะคะ”

“ทำไมวกมาเล่นงานกันได้ ฉันอุตสาห์อยู่เงียบๆ แล้วนะ”

แทกยongบ่นเคืองๆ แล้วเบะปาก แม่นมส่งเสียง “ฮึ” ไม่สนใจท่านเจ้าบ้านแต่อย่างใด

“คุณซิงโด นมว่าแจ็กเก็ตตัวนี้เหมาะที่สุดแล้วละ เนื้อผ้ากับลายดูหรูหราดี”

“ไม่ทรูเกินไปหรือครับ”

“อู๊ยยตาย ทรูหน่อยแล้วไ้ละ คุณใส่ขึ้นออกอย่างนี้ อีกอย่างทั้งสองท่านก็เป็นเจ้าของงานวันนี้ แต่งหุบ้างไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ครับ งั้นใส่ตัวนี้ก็ไ้”

อีซิงโดพยักหน้าเห็นดีด้วย เขาไม่เคยสวมเสื้อฝ้ายลายดอกไม้มาก่อน แต่ไม่เป็นไรหรอก ไม่สิ ต้องบอกว่ายินดีเชียวละ มีอย่างไหน แค่เลือกแจ็กเก็ตตัวเดียวต้องใช้เวลานานขนาดนี้

“เอาละ ขึ้นต่อไปก็เสื้อเชิ้ตค่ะ คุณต้องใส่คู่กับตัวที่ท่านเจ้าบ้านใส่นะนั่นซิยongทั้งสองท่านถอดเสื้อแล้วตามนมาทางนี้นะคะ”

แทกยongของหรีตา แล้วเดินตามพลางกระเช้าเข้าเหย้าหย่ตลอดเวลาที่อีซิงโดลองชุดต่างๆ ตามคำขอของแม่นม ครั้นเห็นว่าคงหมดเวลาบันเทิงแทกยongจึงอุ้มแทกยongผู้นอนย้วยบนศิระะตัวเองวางลงกับพื้นแล้วกระซิบบอก

“พียอล อยากนอนกลางวันครอกพี่กับแม่รีเปล่า”

ลูกเสือผู้ยืนเต็มสี่เท้าทำตาโต

แม่ - นอน - ครอกพี่

อสูรน้อยพยักหน้าแข็งขัน

แทกุกยอลอบลอสังการ “จั้นไปปิ่นหัวแม่มนมบ้างสิ เบียงเบนความสนใจไป”

แม่นม หัว

“ใช่ จะได้ไปนอนเล่นกับพ่อแม่เร็วๆ ไป”

ไม่เอาพ่อแม่ จะนอนกับแม่

เจ้าจิวนี้

แทกุกยอลคิด แต่ก็เพียงปรายตามองเจ้าเด็กกล้าเอียง เขาเคยกลุ้มว่าเจ้าจิวอาจจะมาแก่งแย่งความรักกับเขา แต่พฤติกรรมของอสูรน้อยอยู่ในระดับอ่อนแอเท่านั้น ถึงแม้มันครั้งจะแหกปากร้องให้ทำสงครามประสาธให้เขาอารมณ์เสียทุกครั้งที่เขาขโมยตัวอูซึ่งได้ไปบ้าง แต่ทุกอย่างยังอยู่ในระดับที่แทกุกยอลอดทนไหว

“ถ้าฟังเข้าใจแล้วก็รีบไปสิ”

แทกุกยอลดูกันแรงเบาๆ อสูรน้อยวิ่งแจ้น ร่างกายของลูกเสือยังเล็กนัก ทำวิ่งจึงดูกระเด้งกระแฉ่งเหลือทน อย่างไรก็ตาม ท่วงท่าตอนกระโจนขึ้นไปบนแท่นวางของแล้วกระโดดต้งลงจอดบนคิระชะแมนมนั้นจัดว่าคล่องแคล่วใช้ได้แม้แต่ในสายตาเรื่องมากของแทกุกยอล

“เข้าเฝ้าคุณสมบัติว่าที่เจ้าบ้านซะ” แทกุกยอลหัวเราะพริตแล้วเดาะลิ้น

ของยืนพึงรารากันของระเบียบขณะทอดสายตามองสวน ดูเหมือนยอดอ่อนเพิ่งผลิดอกออกไปเมื่อวานขึ้นนี้เอง เผลอแป๊บเดียวเวลาก็ล่วงเข้าสู่ปลายวสันตฤดูแล้ว ดอกไม้ร่วงโรยเกือบหมด เหลือเพียงใบเขียวขุ่ม บัดนี้ไม่มีเค้ารอยของฤดูหนาวที่คลุ้งไปด้วยความเลือนลางแล้ว

ฤดูหนาวครวก่อนหน้าวนายนัก เกิดเรื่องร้ายแรงให้ตกเถียงในโลก

อสูรไม่หยุดหย่อน มีเหตุนองเลือด หลายสกุลล่มสลายซึ่งรวมถึงยอฮันแจ กับสมาชิกสกุลยอจำนวนมากที่ต่างถูกสังหาร

เหตุการณ์วิปโยคได้รับการบอกเล่าและประทับตรารับรองลงบันทึกโบราณของกลุ่มองค์กรยักษ์ตามความสัตย์จริงทุกรายละเอียด ทว่าข่าวลือที่ถูกบิดเบือนใส่ลี้ตีไขต่าง ๆ กลับกลายเป็นประเด็นซุบซิบกันในหมู่ชาวอสูรมาจนถึงตอนนี้ หัวข้อที่ว่า เช่น ทำไมยอฮันแจซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นถึงผู้ซึ่งตำแหน่งประมุขถึงถูกยอกุนโฮตัดขาด ยอกุนโฮได้รับผลประโยชน์ใดถึงกับยอมตัดขาดเครือญาติบางส่วน ทั้งที่เป็นเสมือนเลือดเนื้อร่วมสกุล อดีตประมุขทำเพื่อวางฐานอำนาจแก่ยอเจอน บุตรชายคนโต หรือทำเพื่อปูทางอนาคตแก่ยออินแท บุตรชายคนเล็กกันแน่ แล้วสกุลที่เหลือ จะใช้ข้ออ้างใดเป็นเหตุผลให้การก่อเหตุสังหารหมู่อันแสนป่าเถื่อนเป็นเรื่องชอบธรรม

ตัวละครเอกผู้ยืนอยู่ใจกลางปริศนาต่างปิดปากเงียบสนิท ครั้นสารพันข่าวลือสะพัดไปในทางเลวร้ายเกินจะรู้ กลุ่มองค์กรยักษ์กลับเป็นฝ่ายออกโรงต่างจากทุกที แม้กลุ่มองค์กรยักษ์จะสงวนสิทธิ์ในการไม่ประกาศรายละเอียดของเหตุการณ์ ทว่าก็ออกมายืนยันว่าผู้ถูกสังหารทุกคนกระทำเรื่องหยาบช้าและเป็นภัยคุกคามต่อเผ่าพันธุ์ โดยขอให้อสูรทุกคนยอมรับว่าการตัดสินใจกำราบอสูรเหล่านั้นของสกุลแพเป็นสิ่งที่สมควรแล้ว

ประกาศิตจากกลุ่มองค์กรยักษ์ทรงอิทธิพลนัก เพราะแม้กลุ่มองค์กรยักษ์จะเก็บงำความจริงบางส่วน แต่ก็ไม่เคยประกาศความเท็จ ชาวอสูรเชื่อมั่นในคำประกาศชัดเจนของกลุ่มองค์กรยักษ์ที่ใช้เกียรติและประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์มารับรอง พลอยทำให้ชาวซุบซิบเสียหายต่าง ๆ เกี่ยวกับเทกุกยอง ตัวละครสำคัญในเหตุการณ์ครั้งนั้นจางหายไปมาก

“ใจลอยไปถึงไหน”

ยองเหม่อมองกลีบดอกสุดท้ายที่ปลิดปลิวจากชั่ววูบลงมาตามลม เขาเพียงยิ้มรับเมื่อสัมผัสได้ถึงคำร่างของผู้ที่เข้ามาใกล้ ต่อให้ไม่หันไปมองก็รู้ว่าใคร

“กำลังขังใจอยู่ครับว่าจะปลูกไม้ดอกที่พี่ชอบเพิ่มดีไหม”

“จะปลูกเพิ่มทำไม ใช่ว่าเราจะอยู่ที่นี้กันนาน”

“ถึงอยู่ไม่นาน แต่ตอนย้ายมาพี่ก็ลงมือตกแต่งสวนก่อนเลยนี่นา
ซื้อทั้งต้นไม้มาปลูก ทั้งเลี้ยงไม้กระถาง”

“สวนเลินอะไรกันเล่า พี่แค่เห็นลานหน้าบ้านมันโล่งๆ เลยอยาก
แต่งเพิ่มให้เจริญหูเจริญตาเท่านั้นแหละ”

ปากพูดแบบนี้ แต่ยอนฮีลงแรงทำสวนไปตั้งมาก ยามว่างหล่อน
ชอบเดินเล่นชมดอกไม้ใบไม้ในสวนตั้งแต่ตอนที่ยังอยู่บ้านยอกุนโฮแล้ว
สถานที่พำนักในตอนนี้เป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นซึ่งได้ทุนมาจากยอกุนโฮ
พวกเขาของบจำนวนน้อยที่สุดเพื่อมาทำสัญญาเช่าที่พักแบบรายปีนานสองปี
ไม่ได้ซื้อขาด

ยอกุนโฮอยากช่วยปรับสภาพแวดล้อมบริเวณที่พักให้สวยงามกว่า
ที่เป็น ทว่ากลุ่มองค์กรกษัตริย์ปฏิเสธไม่ตรีของอดีตประมุข

ลูกอสุรจะพ้นจากสายตาวังภัยของพ่อแม่อย่างสมบูรณ์ทันทีที่
แยกตัวออกมาอยู่ตามลำพัง และจะไม่มีทางกลับสู่อ้อมอกพ่อแม่อีก แม้ต้อง
เผชิญวิกฤตถึงชีวิตก็ไม่ร้องขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่ นี่คือการลง
ของเผ่าพันธุ์

“พี่ยอนฮี ช่วงนี้เราไม่มีภารกิจ ลองไปทำงานหาเงินกันไหมครับ
ทำงานแบบมนุษย์ จะได้เก็บเงินย้ายไปอยู่บ้านหลังใหญ่กว่านี้ น่าสนุกดีนะ
ไหนๆ เราก็ว่างงานกันยาวกว่าจะกำหนดตัวประมุขรุ่นต่อไป”

คำชวนไม่มีปี่มีขลุ่ยช่างน่าเอ็นดูนัก ยอนฮีระเบิดเสียงหัวเราะพลาง
หยิกแก้มของยอนเยาไปมา

“พี่มีชีวิตชีวาได้ก็เพราะนายเลยนะเนี่ย หุย น่ารักจริงจริง”

“...ทำเหมือนผมเป็นเด็กอีกแล้ว”

ยอนฮีพูดเสียงหัวเราะเปื้อนหน้าหนีมืออีกฝ่าย ดวงตายอนฮีเป็น
ประกายขณะขยับเข้าใกล้เขา

“เดี๋ยวเถอะ โตหน่อยก็ไม่อยากให้พี่จับแล้วหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนี้...”

“ไม่ใช่ยังงี้ มองมาทางนี้สิ บอกให้มองไง หันหนีอีกแล้วนะ”

“พี่แกลังกันแบบนี้ ผมก็ต้องหนีอยู่แล้ว!”

ยอนฮีแกลังจิ้มไปทั่วตัวของจนเขาจนมุม เมื่อแกลังหน้าใจแล้ว หล่อนก็ลูบผมที่ยุ่งเหยิงอย่างกับรังนกให้ผู้อ่อนวัยกว่า ยอนฮีพยักพยับ ปลายคาง

“มาเถอะ เราต้องเตรียมตัวไปกันแล้ว”

“ก็โหมงครับ”

“บ้ายสอง”

“ยังเหลือเวลาอีกตั้งนาน แค่อำบน้ำแต่งตัวก็เสร็จ จะเตรียมตัวอะไรกันหนา”

“จั้นหรือ แต่พี่เห็นซุงโฮ่ว่นวายเซตผมหน้ากระจกมาเป็นชั่วโหมง จนแว็กซ์จะหมดกระปุกแล้ว เธอจะไม่แต่งหล่ออย่างเขาบ้างหรือ”

“หา ผมสันชนาดนั้น มีอะไรให้เซตล่ะครับ”

“พี่ก็ว่าจั้น ตานั่นใส่ใจเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วละ แต่ยังไม่พวกเราก็คงไปถึงก่อน นายรีบไปเตรียมตัวเถอะ”

ยองเคาะลิ้นแล้วเดินตามยอนฮีไป จวบจนเขาอาบน้ำลวก ๆ เป่าผมให้แห้ง และสวมสูทจนเสร็จ ซุงโฮก็ยังคงวนอยู่กับการเซตผมหน้ากระจก เต็มตัวเหมือนเดิม เส้นผมที่ยาวที่สุดของซุงโฮไม่น่าเกินหนึ่งเซนติเมตร ด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่ามีอะไรให้เซตอยู่นั้น ยองยีนรอนจนเบื่อ เลยเดินไปนั่งบนโซฟาข้าง ๆ ยอนฮีที่เอนหลังอยู่

“พี่ยอนฮี ผมมีเรื่องสงสัย”

พอเขาเอ่ยปาก ยอนฮีก็ชำเลื่องตามอง

“หืม เรื่องอะไรล่ะ”

“คือว่า...ลูกคนที่สองของสกุลแทนะครับ”

ประเด็นร้อนแรงที่สุดในหมู่ชาวอสูรขณะนี้หลุดจากปากของยอง การกำเนิดของอสูรน้อยคนนั้นเป็นที่กล่าวขวัญแพร่หลายขนาดที่กลบข่าวงานสมรสของแทกุกยองเสียสนิท แววดายอนฮีค้มกล้ำขึ้น หล่อนหยัดกายขึ้นนั่งตัวตรง

“อ้อ หมายถึงแทอินกยองสินะ ทำไมหรือ”

“อสูรน้อยตนนั้นเติบโตได้อย่างปลอดภัยแน่นอน เพราะมีแม่แท้ๆ เป็นผู้ชี้ทาง...เพราะงั้นพอโตเข้าวัยผู้ใหญ่ เธอก็คงจะแข็งแกร่งเท่าเทวกุยกของ สินะครับ”

ไร้คำตอบจากยอนฮี หล่อนเอาแต่นิ่งเงียบ ถึงแม้การกำเนิดของ เทอีนกยองจะเป็นประเด็นฮือฮาแม้แต่ในหมู่ชาวอสูรต่างแดน แต่หล่อน ยังไม่เคยคิดไปไกลเกินกว่านั้น

หากมองด้วยสายตามนุษย์ คงพออธิบายได้ว่าเทอีนกยองเกิด ในร่างของเด็กเพศหญิงที่แข็งแกร่งแบบเพศชาย แล้วก็ดันเป็นเพศชาย ที่มีพลังกำลังยอดเยี่ยมและแข็งแกร่งอย่างที่สุด ซึ่งนับเป็นการกลายพันธุ์ อันผิดจากกฎธรรมชาติไปไกลโข

“ไม่รู้สิ ยังยากที่จะสรุป แต่เทอีนกยองมีสายเลือดราชันย์แบบนั้น ก็ย่อมต้องมีร่างกายแข็งแกร่งระดับสูงสุดอย่างแน่นอน”

“แต่อสูรเพศเมียมีสิทธิ์ขอรับการไว้ชีวิตเมื่อเกิดเหตุสู้รบนี้ครับ พวกเราเองก็ยอมรับเรื่องนั้น ถ้าเด็กนั้นโตขึ้นแล้วเป็นผู้ก่อเหตุสู้รบเสียเอง จะเกิดกรณีไม่เป็นธรรมต่ออริของเธอไหม”

“ถ้าเป็นปัญหานั้นละก็ตอบง่ายมาก” ยอนฮีตอบได้อย่างไม่ลังเล ผิดจากเมื่อครู

“เทอีนกยองจะไม่อ่อนแอขนาดร้องขอให้ใครไว้ชีวิตเธอหรอก อีกอย่างนะ ศักดิ์ศรีของการที่ตัวเองเป็นถึงลูกสาวเทวกุยกของคงทำให้เธอ ไม่ยอมก้มหัวให้ใครง่าย ๆ เติบโตอสูรเลือดราชันย์ก็ไม่ได้ถือกำเนิดมาเพื่อ ที่จะเข่นฆ่า แต่เกิดมาเพื่อปกป้องเหล่าบริวารต่างหาก พี่ก็รู้ว่าอนาคต จะมีใครการาบเด็กนั้นได้ไหม แต่ถึงมี เทอีนกยองเองก็คงไม่ยอมขอลิขสิทธิ์ ไว้ชีวิตแน่ ที่เราปกป้องเพศเมียก็เพราะข้อจำกัดเรื่องความแข็งแกร่งทาง ร่างกาย ผู้แข็งแกร่งก็สมควรปกป้องผู้อ่อนแอ นั่นละ สรุปแล้วปัญหาจะไม่เกิดเพราะประเด็นที่ว่า เป็นเพศชายหรือเพศหญิงหรอก”

“แบบนี้เอง ถ้าสมมติผมเกิดต้องประมือกับเทอีนกยอง คงจะระ หนาว เพราะร่างกายคุ้มเสียแล้วที่ต้องไม่ทำร้ายเพศเมีย”

ยอนฮีเตาะลั่นจึกจึกใส่คำพูดซึ่งขงทว่าไร้เดียงสา

“เลิกคิดเถอะ ถ้าเกิดประมือกันจริงๆ นายเผ่นให้ไวที่สุดก็แล้วกัน ไม่ก็หาจังหวะเพลอๆ โจมตีจุดตายไว่ก่อน ไม่งั้นนายตายแหง ชินมัววางมادنกบุญต่อหน้าคู่ต่อสู้ที่อันตรายปานนั้น ชีวิตนายมีหวังจบเห่”

ยองนึกอยากเถียงว่า “ผมก็เก่งพอตัวนะ” แต่ยังปากไว้ทัน ด้วยนึกออกว่าแหกของจับได้เล่ห์กลเร้นกายซึ่งเป็นอาวุธเด็ดของสกุลยอได้แล้ว ต่อจากนี้จะไม่มือสูรตนใดเร้นกายพันสายตาเจ้าบ้านสกุลแหอย่างสมบูรณ์ได้อีก และแน่นอนว่าลูกๆ ของแหกของยอ่อมจะได้เรียนรู้ชั้นเชิงเหล่านี้จากพ่อครบทุกประการ

“ที่ต่างแดนก็ยังไม่เคยมีประมุขอสูรที่เป็นหญิงใช้ไหมครับ”

ยองโพล่งถาม ยอนฮียักหน้าด้วยกิริยาสงบนิ่ง

“ยังไม่เคยมีนะ ทำไมหรือ กังวลว่าแหอินกยองจะได้เป็นประมุขอสูรไหม”

“พูดตรงๆ ก็กังวลนิดหน่อยครับ ถ้าเธอเหมือนแหกของไปยันนิสัยบ้าบิ่น แถมกระหายอำนาจอีก โลกจะไม่รู้หน้าวายระดับหายนะหรือเนี่ย”

“อย่าห่วงเลย ยิ่งสืบสายเลือดของสกุลแหเข้มข้น อสูรก็ยิ่งมีนิสัยเกียจคร้าน ไม่รู้ทำไมสิน่า เจ้าพวกอสูรสกุลแหผู้รักสบายถึงได้พละกำลังแข็งแกร่งไปครอง สวรรค์ก็ช่างจัดสรรไม่ยุติธรรมเอาซะเลย”

ความหวาดวิตกของยองถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น เขาแอบโล่งใจและคิดว่าโชคดียิ่งๆ ที่ได้ฟังคำวิเคราะห์อย่างมั่นใจของยอนฮีย

“ผมจูยอง ผู้ดูแลบันทึกเผ่าพันธุ์อสูร จะขอลงรายละเอียดการสมรสครั้งนี้อย่างเป็นทางการในบันทึกโบราณ ทั้งสองท่านมีอะไรจะแย้งไหมครับ”

จูยองกล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบ อีซิงโดได้กลิ่นคุ่นเคยจางๆ จากกายอสูรตนนี้ เขามีกลิ่นเดียวกับฮิวอนพโย ชายที่ตนคงพูดว่าสนิทกันไม่ได้ แต่ก็เป็นผู้มีพระคุณนั่นเอง จูยองคงมีเชื้อสายสกุลอีเช่นกัน

คงเพราะเกิดความรู้สึกสนิทใจขึ้นมาปุบปับ อาการเกร็งเครียดบริเวณต้นคอจึงผ่อนคลาย อีซิงโดยิ้มบางขณะกล่าวตอบ

“ไม่มีครับ”

แทกุกยองก็ส่ายหัวเช่นกัน

“ไม่มี”

อิชิงโดลอบส่งสายตาดูๆ ใสแทกุกยอง ถึงจะคะเนอายุจากรูปลักษณ์ของอสูรชายตรงหน้าได้ยาก แต่กุกยองน่าจะเป็นรุ่นพ่อแล้ว คำตอบหัวนึ้นของแทกุกยองจึงดูไม่น่ารักสำหรับอิชิงโด ผู้คุ้นเคยวิถีชีวิตแบบมนุษย์ แทกุกยองมุ่นคิ้วคล้ายรำคาญใจ แต่เพราะชอบสวมบทสามีผู้อยู่ในโอวาทภรรยาเป็นทุนเดิม เจ้าบ้านหนุ่มเลยแก้คำพูดเสียใหม่

“ไม่มีครับ”

กุกยองเขียนเหตุการณ์ลงบันทึกโบราณต่อหน้าทุกคน จากนั้นก็ให้ยอนฮีประทับตรารับรองข้อความที่เพิ่งบันทึกใหม่ เป็นอันเสร็จสิ้นขั้นตอนสมรสอย่างเป็นทางการ ในงานไม่มีทั้งคำกล่าวอวยพรของประธานในพิธีหรือร้องเพลงฉลองใดๆ ต่อ

ยอนฮีเก็บตราประทับใส่อกเสื้อ หล่อนส่งยิ้มและยื่นมือให้อิชิงโด

“ยินดีด้วยค่ะ ขอให้พวกคุณครองคู่อย่างมีความสุขกันจนแก่เฒ่า”

“ขอบคุณครับ”

อิชิงโดจับมือหล่อน ดวงตายอนฮีโค้งตามรอยยิ้มดูจันทร์เสี้ยว

“โชคดียิ่งที่ได้คุณมาอยู่ในความดูแลของเผ่าพันธุ์เรา คุณมีพลังที่ดีจริงๆ”

“พลังหรือครับ”

“ผู้ซึ่งทางแต่ละคนก็มีความแตกต่างเช่นเดียวกับที่ไม่มีสูตรไหนเหมือนกันนั่นละ กลิ่นกับสัมผัสของผู้ซึ่งทางต่างกันจากรากพลังในกายสมัยโบราณเคยมีผู้ซึ่งทางคนหนึ่งทำลายราชวงศ์ย่อยยับ ได้ยินว่ารอยสัมผัสของเขาเหมือนยาเสพติด ใครได้เข้าใกล้สักครั้งก็ยากจะถอนตัว แต่พลังของคุณซึ่งโดกระฉ่างและสะอาดเหลือเกิน รากพลังที่ไร้ความเห็นแก่ตัวแบบนี้คงสืบทอดมาจากบรรพบุรุษของคุณนะค่ะ”

“อ้อ”

นี่เป็นเรื่องที่อิชิงโดคาดไม่ถึง ผู้ซึ่งทางสายเลือดเดียวกันหรือ หากยังมีชีวิตอยู่ก็คงแตกฉานชานเซ็นเพื่อหลบให้ไกลสายตาเหล่าอสูร อิชิงโดเอง

ก็เคยเจอญาติเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

แน่นอนอีซิงโดลิมไปหน้าของพวกเขาไปแล้ว จำได้เพียงสัมผัสที่เห็นใจระคนเป็นห่วงตอนที่พวกเขาถูบศิระระสมัยเด็กๆ แล้วพูดว่า “เธอคือซิงโดลิมนะ” แต่ทั้งหมดนั้นก็เลื่อนรางเต็มทน

พวกเขาเป็นอย่างไรบ้างนะ

ญาติๆ ที่อีซิงโดเคยพบเป็นมนุษย์ธรรมดา แม้จะสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ ไม่ต้องคอยหลบซ่อนเหมือนเขากับแม่ แต่อีซิงโดจำได้ว่าทุกคนตื่นตัวและระมัดระวังตัวกันจนชิน

อีซิงโดนึกสงสัยชีวิตความเป็นอยู่ของญาติๆ ที่เคยเจอ ซึ่งแน่นอนไม่ใช่เพราะเหตุผลเชิงอารมณ์ว่าคิดถึงแต่อย่างใด

ข่าวการตายของแม่รู้ถึงหูของพวกเขารึยังนะ

หากมีคนพบศพแม่ ตำรวจคงหาทางแจ้งไปยังเครือญาติ พวกเขาอาจจะจัดงานศพให้แม่ก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้มากกว่าบิดาของเทกุกยองคงกำจัดการศพแม่ชนิดไม่ทิ้งร่องรอยไปก่อนแล้ว

“คุณซิงโด?”

เสียงเรียกปลุกอีซิงโดจากภวังค์ “อ๊ะ ครับ” พอเห็นเขาขานรับ ยอนฮีถึงได้ปล่อยมือ หล่นลงยื้มมาให้

“ใจลอยคิดอะไรอยู่คะ ฉันเรียกคุณตั้งสองครั้ง”

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่ามีอะไรคุณพูดอะไร...”

“ฉันบอกว่าขั้นตอนพิธีสมรสเสร็จสิ้นแล้วค่ะ คุณจะกลับกับที่บ้านสกุลเทเลยหรือจะอยู่ต่อก็ได้นะคะ”

“อ้อ...เข้าใจแล้วครับ ขั้นตอนเรียบง่ายขึ้นกว่าที่ผมคิดมากเลย”

“ถ้าอย่างนั้นพวกฉันขอตัวนะคะ”

“ครับ เดินทางกลับอย่างปลอดภัยนะคะครับ”

ยอนฮีสบตาเขาเป็นเชิงลา แล้วเดินนำกลุ่มมองครักษ์ออกจากงานอีซิงโดมองส่งและพบว่าอีวอนพโยกำลังคุยโทรศัพท์ที่อยู่ตรงทางเข้า

อีวอนพโยผินหน้ามาด้วยรู้สึกว่าคุณมอง ทั้งคู่จึงสบตากัน อีซิงโดยิ้มรับและค้อมศีรษะทักทาย เจ้าบ้านสกุลอีทักตอบด้วยการโบกมือข้าง

ที่ว่างเล็กน้อย อีซิงโดกำลังจะเดินไปหาเพื่อเอ่ยคำต้อนรับก็พอดีกับที่
แท็กซี่ของโอบโหล่zzaเขาไว้ให้หยุดยืนข้างตัว

“ซึ่งโด เมื่อคืนนายเป็นอะไร”

อีซิงโดเงยหน้ามองด้วยความมึนงง

“เมื่อคืนทำอะไรหรือ”

“ก็ทั้งที่มีเจ้าบ่าวหมาดๆ ยืนอยู่ข้างๆ นายยังใจลอยอีก ไม่ได้ยิน
ใครพูดด้วย นั่นละคำถาม”

แท็กซี่ของสงี่ยมมั่งคั่งมาดั่งภาพวาดมาให้ เป็นรอยยิ้มที่สว่างไสว
ขนาดข่มแสงนวลจากโคมไฟระย้าให้หมองลงได้ในพริบตา ทว่านัยน์ตา
ได้เปลือกลตาเรียวโค้งกลับลึกล้ำยิ่งนัก

“ไม่ใช่เรื่องพิเศษหรอก”

อดีตที่เจ็บปวดของอีซิงโดก็คือพิษร้ายสำหรับแท็กซี่ของเช่นกัน
อันที่จริงอีซิงโดไม่อยากเล่า แต่คงแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะปิดบังแท็กซี่ของ
ผู้หมั่นสังเกตอาการของเขายู่เสมอ

“ตอนคุณนอนฮีเล่าเรื่องสมัยโบราณ ฉันนึกถึงญาติๆ ที่เมื่อก่อนเคย
เจออยู่ครั้งหนึ่งนะ เอ้อ ก็แค่อยากรู้ว่าพวกเขาสบายดีไหม”

อีซิงโดเลือกคำตอบที่เจอความจริง แต่แท็กซี่ของเอียงคอมองมา
ด้วยแววตาที่อ่านไม่ออก คล้ายแคลงใจนิดหน่อย

“อยากตามหาพวกเขาไหม”

แท็กซี่ของเอ่ยสิ่งที่สมควรถาม แต่อีซิงโดส่ายหน้า

“ไม่ละ จะตามหาทำไม พวกเขาคงมีชีวิตปกติสุขกันดี อีกอย่าง
ฉันเองก็ไม่ได้คิดถึงพวกเขาด้วย”

“เปลี่ยนใจตอนไหนก็บอกแล้วกัน ต่อให้ต้องพลิกแผ่นดิน ฉันก็จะ
ตามหาให้เจอ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้อง อ๊ะ คุณวอนพโยวางสายพอดี”

อีซิงโดเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นอีวอนพโยเก็บโทรศัพท์มือถือ เมื่อครู
พวกเขาสบตาหักทลายกันแล้ว อีวอนพโยจึงเป็นฝ่ายเดินมาหา ใบหน้า
ของเจ้าบ้านสกุลอียังคงปราศจากอารมณ์ใดๆ ดูจวมหน้าากกแก้วเนื้อดี

เช่นเดิม

“ดีจริง คุณดูแข็งแรงดี”

“ครับ ต้องยกให้เป็นความดีความชอบของคุณนั่นละ วันนั้นมันวุ่นวาย ผมเลยยังไม่มีโอกาสกล่าวขอบคุณคุณจริงๆ จังๆ เสียที ชอบคุณมากนะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้ทำเพราะหวังคำชมเชยอยู่แล้ว ลืมไปเสียก็ได้ครับ”

“ลืมได้ที่ไหนล่ะครับ เพราะคุณวอนพโยแท้ๆ ผมกับลูกคนที่สองถึงรอดชีวิตมาได้ จริงสิ ได้ข่าวว่าบ้านคุณมีเรื่องน่าย็นดีเหมือนกัน ภรรยาคุณตั้งครรภ์แล้วสินะครับ”

คำพูดนั้นทำให้มีรอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้าและดวงตาของเจ้าบ้านสกุลอี

“กำหนดคลอดคือเดือนตุลาคมครับ”

“นั่นก็เหลือแค่สองเดือนกว่าๆ เองสินะ ถ้าท้องคลอดแล้ว ช่วยส่งข่าวหน่อยสิครับ ผมอยากให้ของรับขวัญเล็กๆ น้อยๆ บ้าง”

“ครับ ได้เลย”

“อะฮ้า เจ้าบ้านสกุลอีของเราจะเป็นคุณพ่อแล้วหรือเนี่ย”

นัมคังอูผู้ยืนหลบมุมโคลงแกว่งเหล้าเล่นพูดแทรกขึ้นมา อสูรหนุ่มถือแก้วแชมเปญเต็มสองมือเดินเข้ามาหา

“ลูกสาวหรือลูกชายล่ะ”

“ยังไม่แน่ใจ”

“เอาเถอะ แหม จะลูกสาวหรือลูกชายแล้วไง ขอแค่เด็กแข็งแรงเป็นพอ”

นัมคังอูส่งแชมเปญสองแก้วให้แทกยูยองกับอึซึงโด

“ไม่จัดงานฉลองแยกหน่อยหรือ”

ทั้งคูรับแก้วมาโดยไม่อึดอัด

แทกยูยองเป็นฝ่ายตอบคำถาม

“งานฉลองอะไรกัน มีแค่นัดกินข้าวรวมญาติสุดสัปดาห์หน้า”

“โดยไม่เชิญเพื่อนเลยนี่นะ”

“อืม ถึงฉันเชิญแขกเพิ่มก็ไม่มีใครว่าหรอก อีวอนพโยสิน่าชวน แต่ นาย คงไม่ชวนละ”

“อะไรวะ ฟังแล้วหงุดหงิดซะมด”

“หนุ่มๆ สกูลแตก่อนข้างเลือดร้อน แล้วนายก็จัดเป็นประภาพพร้อม มีเรื่องซัดๆ ถ้าเกิดมีเรื่องกันจริง นายก็คงไม่ยอมหยวนให้ใช้ไหมล่ะ”

“หืม ปฏิเสธไม่ออกเลยวะ”

วันที่ตามสังหารพวกยอฮงแจ แทโฮยอนยกโขยงหนุ่มๆ วัยรุ่นสกูล แทะไปลุยล้างบางตลอดสองวัน ทำทางบ้าดีเดือดของหนุ่มๆ ร่วมสกูลทำให้ แทโฮยอนถึงกับเซ่นเคี้ยวข้าวพื้นตลอดเวลาที่กลับมารายงานแทกุกยอง เขาหลุดคำสบถ เช่น ไอ้พวกเด็กโง่ มีหัวไว้กินหุ ปีศาจบ้าเลือด และ อื่นๆ อีกมากมาย ขึ้นป্ল่อยให้เจ้าของฉายาหมาบ้าอย่างนั้นคงอุมาร่วมงาน รวมญาติที่มีแต่พวกตัวแสบหัวร่อนง่าย รับประทานได้เลยว่าเกิดเหตุวุ่นวาย แน่นอน

“ก็จัดแยกอีกงานเฉพาะพวกเรากันเองก็ได้นี่ครับ ผมอยากเชิญให้ หมดเลย ทั้งคุณคังอู คุณวอนพโย แจฮี คุณยองแอ แล้วก็คุณเจอน ด้วย...กุกยอง นายโอเคไหม”

“ทำไมจะไม่โอเคละ ฉันจะชวนยอเจอนเอง”

ยอเจอนผู้มาร่วมงานในฐานะเจ้าบ้านตนใหม่ของสกูลยอเข้ามากล่าว ทักทายพวกเขาสั้นๆ แล้วหายไปอยู่ตรงไหนสักแห่งท่ามกลางแขกเหรื่อ เห็นอีกทีก็ออกจากห้องจัดงานไปพร้อมกับกลุ่มมองครักษ์แล้ว ระหว่างยุ่งกับการรับรองแขกอีซึ่งโคพอร์รับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้องมองมาของอีกฝ่าย พอหันไปมองก็เห็นยอเจอนมองมาด้วยแวตานั้นสนิท คล้ายว่าอาการร้อนรุ่ม ซึ่งเคยเกิดก่อนหน้านี้ได้เลือนหายไปแล้ว เหลือเพียงรอยแผลที่อ่อนจาง

ดูเหมือนยอเจอนจะจัดระเบียบอารมณ์ความรู้สึกได้แล้ว อย่างน้อย ก็ในสมองอันเย็นชาของเจ้าตัวละนะ

“ชนแก้วกันหน่อยไหม” แทกุกยองชูแก้วพลางยื่นจมูก

แม้นมคล่องกลล่องใหญ่เบิ้มอย่างกับปืนใหญ่ไว้ที่คอ หล่อนเป็นผู้เก็บ

ภาพบรรยากาศในงานและดันตาไวเห็นท่าทีของพวกเขาจึงรีบวิ่งมาหา

อีซิ่งโดถามหาคำอวยพรจากแทซของมุนก่อนชนแก้ว ผู้คุ้มกันของเขา
ซึ่งคอยรักษาการณ์เฝ้าบกริบดั่งเงาเฝ้าปากอวยพรด้วยความยินดี

“ท่านเจ้าบ้าน พี่สะใภ้ ขอให้สุขภาพแข็งแรง ครองคู่อยู่ด้วยกันไป
นานๆ เลยนะครับ”

“เออ”

“ขอบคุณครับ คุณซองมุน”

เคี้ยง!

เสียงแก้วกระทบกัน แชมเปญสีเลมอนส่องประกายลือแสงไฟขณะ
กลัองของแม่นมตามจับอิริยาบถของแต่ละคนไว้ได้อย่างชัดเจน

กดลองอ่าน